

Батіг Ірина Ігорівна

*Студентка четвертого курсу факультету фінансів
Тернопільського національного економічного університету*

ІНВЕСТИЦІЙНА ПРИВАБЛИВІСТЬ РЕГІОНІВ

Сьогодні актуальним є питання дослідження регіону як суб'єкта формування сприятливого середовища з проведення інвестиційної діяльності з врахуванням специфіки та особливості території.

Проблема недостатнього фінансування української економіки поглиблюється регіональними диспропорціями розміщення інвестиційних ресурсів. Головною причиною такої ситуації є несформованість інвестиційного потенціалу регіонів України, його неналежне використання та відсутність дієвої регіональної політики нарощування. Дослідження інвестування економіки завжди знаходилося у центрі уваги економічної думки. Проблеми наявного стану та можливостей оптимізації використання інвестиційного потенціалу регіону в наукових роботах досліджував почесний ректор ТНЕУ Юрій С.І. Він писав: «В економіці України наявна висока регіональна диференціація інвестиційної активності. Вона пов'язана із дією багатьох чинників, однак стосовно інвестиційних проектів сукупну дію зовнішніх чинників можна звести до наступного: в окремих регіонах і галузях, де з різних причин макросередовище сприяє успішності реалізації інвестиційних проектів, спостерігається інтенсивний приплив інвестиційного капіталу, в той час як з регіонів, де умови реалізації проектів менш сприятливі, відбувається відплив інвестиційних ресурсів» [4].

Інвестиційний потенціал утворюється від взаємодії упорядкованих та структурованих фінансових, трудових (у які також включаємо гуманітарні, духовно-моральні, інтелектуальні) матеріальних, нематеріальних, інформаційних, та інших необхідних ресурсів у виробництві інвестиційних та споживчих товарів і спрямовується на забезпечення кожним господарським суб'єктом своїх інтересів.

В останній час зростаючої актуальності набувають питання оцінки рівня використання і можливостей нарощування інвестиційного потенціалу, забезпечення інвестиційної безпеки регіонів, формування та покращення інвестиційного іміджу [2].

Багато регіонів з високим рівнем використання інвестиційного потенціалу практично вичерпали можливості його нарощування, що

вказує на необхідність структурної переорієнтації їх економіки, вихід на нові ринки збуту, інноваційне спрямування економіки.

Перспективною щодо теоретичного і практичного значення є розробка ефективного використання асиметрії регіонального розвитку, яка виникає зокрема під впливом зростання загального обсягу інвестицій в країні [1]. При цьому необхідно знаходити інструменти узгодження загальнодержавних і місцевих інтересів щодо ефективного розподілу інвестиційних ресурсів. Так, Юрій С.І. писав: «Необхідна погоджена державна і регіональна політика з мобілізації і залучення всіх можливих джерел інвестиційних ресурсів» [5]. В Україні до сьогодні не створено обґрунтованої системи державної підтримки інвестиційної діяльності підприємств. Внаслідок цього, в інвестиційній діяльності країни утворилося замкнуте коло, коли недостатнє фінансування народного господарства посилює спад виробництва, що, в свою чергу, спричиняє зниження інвестиційних можливостей суб'єктів господарювання та держави. Вивести Україну з цієї ситуації може лише науково обґрунтована інвестиційна політика держави. Сергій Ілліч зазначив: «Для вирівнювання економічного розвитку окремих регіонів України потрібно вжити низку заходів на державному рівні» [4].

Удосконалення організаційно-економічних засад залучення інвестицій до регіонів України можливе за умови вжиття таких заходів:

— внесення змін до Державної стратегії регіонального розвитку, зокрема, включення до тексту розділу, який унормовує питання формування інвестиційної політики регіонів як елементу стратегічного поступу держави;

— включення до регіональних стратегій розвитку галузей у регіоні з метою формування цілісної картини його внутрішнього потенціалу і висвітлення привабливості для потенційних інвесторів;

— забезпечення ефективного захисту прав інвесторів та надання іноземним інвесторам гарантій стабільності умов ведення бізнесу в окремих регіонах за рахунок відтермінування виплати кредитів, застосування норм прискореної амортизації;

— пропагування можливостей та переваг створення таких форм господарської та інвестиційної діяльності, як регіональні парки та промислові округи, які можуть сприяти активізації інвестиційної діяльності в регіонах;

— стимулювання кооперації між підприємствами суміжних галузей у межах регіону з метою спільної реалізації стратегії залучення інвестицій;

— сприяння формуванню розгалуженої територіальної мережі об'єктів інвестиційної інфраструктури – інститутів спільного інвестування, інвестиційних фондів, що спрощує можливості ведення інвестиційної діяльності [3].

Юрій С.І. писав що: «В такій ситуації, необхідно збільшити державну та муніципальну частки фінансування інвестиційної діяльності в регіонах, найменш привабливих для інвестування, для чого потрібно провести моніторинг інвестиційної привабливості регіонів. У регіонах можна впливати на інвестиційний клімат у рамках повноважень місцевих органів влади. З одного боку, варто формувати більш сприятливі умови для інвестиційної діяльності, додатково заохочувати іноземний бізнес, максимально використовувати місцеві переваги. З іншого боку – варто забезпечувати узгодження економічних інтересів потенційних інвесторів і інтересів регіону» [4].

Можна зробити висновок, що державна інвестиційна політика повинна постійно реагувати на стан господарського середовища, постійно адаптуватися до змін, що відбуваються, не тільки в країні але і у всьому світі.

Література:

1. Державна служба статистики України URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.
2. Інноваційно-інвестиційний потенціал регіону. URL: http://bookwu.net/book_regionalnaekonomika-investicijnij-potencial-regionu.
3. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 р. : Постанова КМУ від 06.08.2014р. №385 URL: <http://zakon4.rada.gov.ua>.
4. Юрій С.І., Губанова Л.А. Відносна інвестиційна привабливість регіонів та її оцінка в умовах трансформаційної економіки. *Світ фінансів*. 2005. № 1. С. 108-118.
5. Юрій С.І., Іващук І.О. Інвестиційні процеси – основа розширеного відтворення. *Економічна теорія: сучасна парадигма та її еволюція на порозі XXI століття*: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції. К.: МоїНУ, КДТЕУ, 2000. Част. 1. С. 69–71.